

РЕШЕНИЕ

№ 42541

гр. София, 18.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9780** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на „ДЕЛТА ТУРС 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление С. [улица]-ми км. срещу Националната агенция за приходите /НАП/ за осъждането ѝ за сумата от 2014,52лв. имуществени вреди, представляваща лихва върху неправомерно платената главница от 100 000лв., която лихва се търси от 20.12.2022г. до 22.02.2023г..

По изложените в исковата молба съображения – се моли да се уважи същата. Твърди се, че по искане на дружеството е издаден от 29.04.2021г. лиценз за организиране на хазартни игри за игрална зала в [населено място], за който е определена държавна такса от 100 000лв. по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта /ЗХ/. С дължимостта на тази сума, дружеството не било съгласно, но за да получи документа, съответно е внесло сумата. Направено е искане до НАП за възстановяване на тази недължимо платена сума от 04.07.2022г., но с решение №[ЕГН] от 26.07.2022г. това искане е оставено без уважение. Съответно е оспорено и с решение №6354 от 31.10.2022г. по адм.дело №7557/22г. по описа на АССГ в сила от 20.12.22г. този отказ е отменен. Сочи се, че главницата е възстановена от ответника на 23.02.2023г. като за периода от съдебното решение до възстановяването се претендира по делото лихвата, съгласно лист по лихвен калкулатор, който ответникът не оспорва. Ищецът с оглед гореизложеното обосновава претенцията си да търси лихвата като имуществена вреда следствие от незаконосъобразното решение №6354/31.10.2022г.. Касае се за недължимата главница, която е възстановена, поради което и лихвата като акцесорно задължение подлежи на репарирание. В тази връзка има и позоваване на ТР №3 от 22.04.2004г. на ВКС по т.д. №3/2004 за търсене на вреди от незаконосъобразен акт, следствие от неговата отмяна.

С оглед изложено се моли да се уважи претенцията. В съдебно заседание същата се поддържа от адв.П.. Претендира разноски по списък на л.75 от 25лв. платена д.т..

Ответникът с отговора оспорва иска. Твърди се, че първата дата е свързана с влизането в сила на решението по адм.дело №7557/22г. на АССГ, в което няма диспозитив за лихвата и касае само главницата, която е върната, поради което не е основателно да се търси същата. В съдебно заседание се поддържа това становище от юрк.П.. Претендира се юрк.възнаграждение от 500лв.

Становище на представителя на СГП – е за неоснователност на претенцията по доводите на ответника.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ ИЗРАЗЕНОТО ОТ СТРАНИТЕ НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

От фактическа страна не е спорно изложеното в исковата претенция: с решение №6354 от 31.10.2022г. по адм.дело №7557/22г. по описа на АССГ в сила от 20.12.22г. е отменено като незаконосъобразно решение №000030-6810 от 26.07.2022г. на зам.изпълнителния директор на НАП, с което е отказано да бъде възстановена на ищеца сумата от 100 000лв., такса платена с платежно нареждане на 18.05.2021г. по ЗХ във връзка с издаден лиценз №000030-1521 от 29.04.2021г.. В решението на л.15 е констатирано, че такава такса не се дължи, поради което отказът да се върне е незаконосъобразен и съответно е отменен. Преписката е върната на НАП със задължителни указания да се произнесе като възстанови сумата.

Същата е преведена на 23.02.2023г.

Не е спорно, че решението е влязло в сила на от 20.12.2022г., който е началния срок на исковия период. Съответно крайния срок е 22.02.2023г., когато е възстановена сумата.

Видно от лист, извадка от лихвен калкулатор на л.11 /което не се оспорва от ответника/ за главницата от 100 000лв., дължимата лихва за посочената главница е именно търсения размер от 2 014,52лв..

От правна страна съдът намира следното:

За да се уважи претенцията следва да има незаконосъобразен акт, вреди и причинна връзка.

Безспорно отмененото като незаконосъобразно решение №000030-6810 от 26.07.2022г. на зам.изпълнителния директор на НАП за дължимостта на главницата е първия елемент от фактическия състав. След като е дължима главницата до възстановяването ѝ на 22.02.2023г. е дължима и лихвата. Правилно е определен и началния момент – влизането в сила на решението на АССГ.

Тази главница е вреда, тя е в причинна връзка с отмененото решение и както се посочи - подобна последица има и за лихвата като акцесорно такова.

Следователно исковата претенция е напълно основателна и трябва да се уважи. Следствие на неплатената сума от 2 014,52лв. към 23.02.2023г., когато е платена главницата, ищецът търпи неблагоприятни последици в своята имуществена сфера.

Не се споделя становището на ответника, че е трябвало по делото пред АССГ да се търси и лихвата, тъй като ищецът не търси лихва от внасяне на главницата на 18.05.2021г. до произнасянето на АССГ. Търси лихва от установяване на недължимостта на главницата и бездействието на ищеца да я изплати до 23.02.2023г. С решението на АССГ влязло в сила на 20.12.22г. ответникът дължи не само връщане на главницата, но и на лихвата. Няма как със съдебния акт да се обхванат бъдещи действия /бездействия на ответника, за да се визираще, че дължи и лихвата. От друга страна -дължимостта на последната следва от общото правило за същността на лихвата като акцесорно задължение. Не може да се сподели и твърдението на ответника, че има опосреденост на вредата. Незаконосъобразността на отмененото решение на зам.директора на НАП обхваща както главницата, така и лихвата. Двете вземания имат еднакъв

статут и не могат да се делят. Лихвата следствие на нейния акцесорен характер надгражда главницата. Ако тя се дължи, има и лихва, ако тя не се дължи, не следва да се плаща и лихва. Редът е именно по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ –както би бил за главницата, ако не беше доброволно върната на 22.02.2023г.. Не може главницата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ да се търси, а за лихвата да се прилага друг ред.

Следователно- исковата претенция трябва да се уважи в цялост, ведно с последиците- разноси от 25лв. по списък.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По искова молба на „ДЕЛТА ТУРС 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление С. [улица]-ми км.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите /НАП/ да ѝ заплати сумата от 2014,52лв., представляваща имуществена вреда, като лихва върху неправомерно платената главница от 100 000лв., за периода от 20.12.2022г. до 22.02.2023г., следствие от незаконосъобразното /отменено с решение на АССГ по адм.дело №7557/22г./ решение №000030-6810 от 26.07.2022г. на зам.изпълнителния директор на НАП.

ОСЪЖДА НАП да заплати на ищеца 25лв. разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ в 14дневен срок от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия:

Съдия: